

der ikke ſtaaer i Forbindelſe med de Indtægter og Udgifter, der omhandles i Finantsloven. Det viſte ſig jo ogsaa ſtrax, at baade Formanden og Indenrigsministeren gjorde Erindringer imod, at Taleren kom ind paa et Gebeet, ſom ikke hørte hjemme under Finantslovens Behandling her i Thinget. Smidlertid, det er jo Noget, man ikke kan være ſaa ſtræng med, at der ikke undertiden ſkulde være Anledning til at ſtreiſe ind paa Gebeter, der ikke ſaa lige høre ind under Kongerigets ſærlige Anliggender. Men jeg troer, at den, der vil bevæge ſig paa et ſaadant Gebeet, er endnu mere end Andre opfordret til at viſe Varſomhed i ſine Ytringer om Gjenſtande, der ere komne ind i en Forhandling, hvor de ikke høre hjemme. Men dernæſt: hvad vilde den ærede Rigsdagsmand vide? Han vilde vide, hvorvidt andre Blade end det nævnte kunde vente en lignende Underſtøttelſe fra Regjeringens Side ſom den, der var tilbeelt det nævnte Blad. Dette mener jeg kunde ſaa overmaade godt været omtalt, og et Spørgſmaal herom kunde godt have været fremsat, uden at der var den ringeſte Anledning til at omtale det omhandlede Blad med Ytringer, der kunde give Anledning til et ſaadant Andragende, ſom nu er fremkommet. Jeg ſkal ikke indlade mig paa, hvorvidt det er muligt at bevife, at dette Blad har ſaadanne Egenſkaber eller en ſaadan Tendens, ſom blev det tillagt; men det forekommer mig klart, at der ikke var Anledning til at berøre ſaadanne Egenſkaber ved Bladet under den Forhandling, ſom da var indledet. Naar jeg ſeer hen dertil, finder jeg, at den ærede Rigsdagsmands Ytringer vare, hvad vi Jurifter kalde unødige, at de vare baade unødvendige og unyttige, da de ikke ſtode i nogen rimelig Forbindelſe med og ikke ſigtede til at klare den Sag, hvorom der var Tale. Derfor er det min Overbeviſning, at Thinget ikke bør nægte den Paagjældende Ret til at ſøge Opriktning ved Domſtolene, hvis en ſaadan ellers tilkommer ham. Jeg ſtemmer alſaa for, at Andragendet tages tilfølg.

Mein: Jeg havde næret det Haab, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Eſchering) ved ſin vægtige Stemme

— det vil ſige ikke ved Udtalelſen af perſonlige Onſker, man ved Udtalelſen af ſin Mening ſom Rigsdagsmand — vilde have bidraget Sit til, at denne Diſcuſſion hurtigt kunde have faaet Ende, og til at vi hurtigt kunde være komne til en Afſtemning, hvorved vi meddeelte det be- gjærte Samtykke. Dette er imidlertid ikke ſlekt; Diſcuſſionen er aabnet og truer endogsaa med ikke ſaa ſnart at ſkulle faae Ende. Det er mig imidlertid meget behageligt, at jeg ved at tage Deel i Diſcuſſionen ganſke kan undlade at gaae ind paa Sagens egentlige Realitet, at jeg kan afholde mig fra at underſøge, hvorvidt det fremkomne Andragende virkelig er begrundet, hvorvidt de Ytringer, hvorover der føres Klage, vare beſøiede eller ubeſøiede, fornærmelige eller ikke fornærmelige. — Den omtalte Beſtemmelſe i Grundloven troer jeg at turde ſige fornærmelig har ſigtet til Forfølgelſe fra det Offentliges Side; den har ikke været Gjenſtand for megen Diſcuſſion paa den grundlovgivende Rigsforſamling, men af de ſaa fremkomne Ytringer ſynes det dog ſnareſt at fremgaae, at den almindelige Opfattelſe har været ſtemmende med den, jeg nuſ udtalte. Jeg erkjender imidlertid, at Ordene ere ſaa almindelige, at de omfatte ſaavel offentlig ſom privat Forfølgning; men, om det ogsaa er ſaaledes, følger dog ingenlunde deraf, at Forholdet ſkulde være at opfatte og bedømme paa ſamme Maade, hvad enten der er Spørgſmaal om offentlig eller om privat Forfølgning. Jeg antager, at det vil være rigtigt, for at hævde Rigsdagens Frihed og dens enkelte Medlemmers fuldkomne Adgang til at kunne udtale ſig med den ſtørſt mulige Frimodighed over alle de Sager, der komme til Forhandling paa Rigsdagen, at faſtholde ſom Regel ikke at tilſtede offentlig Forfølgning mod et Medlem af Rigsdagen for Ytringer, han har brugt ſom Rigsdagsmand, med mindre det ligger for ſom albeles aabenbart, at hans Ytringer ere forbryderſke. Men anderledes forekommer det mig ſtiller Sagen ſig, naar det er en privat Mand udenfor Thinget, der troer ſig forurettet ved en enkelt Rigsdagsmands Ytringer. Jeg troer da, at Thinget ikke ſkal ſtille ſig imellem diſſe to private Mænd, ikke ſkal hindre, at Afgjørelſen af deres perſonlige Strid og Mellemværende føres hen til